

tenünket?! Gondoljunk csak a Mi Atyánkban élénk tárt sorrendre. Bizony nyilvánvaló egyszerre, nem tudjuk mit kérjünk. De ugyanígy azt sem tudjuk önmagunktól, hogy hogyan. Mert bizony igaz: "Ha még sohasem oldottuk le sarunkat lábunkról /Ex 3,5/, azaz nem hagytuk abba a vallásos közhelyek mondogatását, és ha még sohasem szabadultunk meg attól a nyegle bizalmaskodástól, amivel Istenhez szoktunk közeledni, akkor még az is kérdés: voltunk-e valaha is az Ő jelenlétében. Azok az emberek, akik fecsegnek és bizalmaskodnak előtte, még sohasem találkoztak Jézus Krisztussal." /Chambers/ Bizony "a helyes imádkozás adománya igazán páratlan adomány", mint Kálvin mondja s mi ennek sokszor a híjjával vagyunk. Ezért őszintén törjön fel a mi szívünkben is a kérés: "Uram, taníts minket imádkozni!" /Lk 11,1/ S ekkor

A Lélek segítségére van a mi erőtelenségünknek.

"Bár még a valóságból vagy az eredményből nem világlik ki, hogy Isten meghallgatta-e kéréseinket, Pál mégis arra következtet, hogy már az imádkozás buzgalmában is felragyog a mennyei kegyelem jelenléte, mert önmagától senki sem gerjedne szent és kegyes könyörgésekre. A hitetlenek ledarálják ugyan imáikat, de Isten teljes kicsúfolásával - mondja Kálvin -, mert nincsen azokban semmi őszinteség, sem komolyság, sem illő rend. Tehát arra van szükség, hogy az imádkozás helyet módját a Lélek szabja meg." Mindez nem azt jelenti, mintha Ő maga tényleg leereszkednék a könyörgésre és sóhajtásunkra, hanem azt, hogy olyan hatással van a szívünkre, hogy "ez hevével egészen az égig hatol." Mindez a Lélek kegyelme bennünk. Mert valljuk Kálvinnal: "Parancsunk van ugyan arra, hogy zörgeessünk, de önmagától senki sem tud előre meggondolni még egy szótagot sem, ha csak Isten nem zörget nála az Ő Lelkének titkos ösztönzésével, sőt ha csak Ő maga fel nem tárja